

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

4 Ağustos 2017
Sayı: 230

Fiyatı: 1.5 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Emekçilere karşı OHAL sopası kullanılıyor

Son MÜSİAD toplantısında patronlara seslenen Erdoğan, OHAL'i kullanarak, işçilerin grev yapma tehlikesini önlediklerini söyledi. Ardından patronlara sordu; "OHAL'den niçin şikayet ediyorsunuz, işiniz mi aksadı?" ve ekledi; "Bir sorun yaşayan şahsıma gelsin." Benzer bir durum, kıdem tazminatında da yaşanıyor.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikte yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdır; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

Erdoğan, patronlara verdiği kıdem tazminatını kaldırma sözünü tutmak için harekete geçti. Ancak büyük patronlar işçilerin tepkilerinden çekindiği için kıdem tazminatına "dokunmayın" dediğinden, hemen gündemden çıkarıldı.

Cumhurbaşkanı, patronlara hizmette sınır tanımıyor. Kanunları, yetkilerini, devlet olanaklarını, patronların çıkarına, milyonlarca işçinin ücret hakkını, yani daha iyi yaşam olanaklarına ulaşma hakkını engellemek için kullanıyor ve bunu açıkça söylüyor. Malumun ilamı! Erdoğan, sarayında oturup kendini her şeye kadir hissediyor.

Geçmişte Özal da benzer konuma gelmişti. Zonguldak madencileri cumhurbaşkanı Özal'ı "Çankaya'nın şişmanı, işçi düşmanı!" diye kovaladı. Özal da işçilerin korkusuyla, orduyu yardıma çağırıp erleri caddelere dikti!

Son bir yılda 3 grev, AKP iktidarları boyunca 12 grev, erteleme bahanesiyle yasaklandı. OHAL'e dayanarak her ay 2, toplam 26 kararname çıkarıldı. Bir uzmanın yaptığı çalışmaya göre bu kararname, spordan sivil havacılığa kadar çok farklı alanlarda 258 kanun maddesini değiştirdi.

Son kararname ile AKP tarafından çıkarılan ve patronların isteğiyle aşamalı olarak uygulamaya giren iş güvenliği kanununun tahlikeli işyerleriyle ilgili kısımlarının uygulanması, bir kez daha 2019 sonuna ertelendi. Oysa müfettişlerin yaptığı denetimlerde, liste başı olan TÜPRAŞ'tan en küçük işyerine kadar her yerde, iş güvenliği hiçe sayıldığı için ceza kesilmişti.

Erdoğan, tüm yetkileri elinde toplayarak tıpkı söylediği gibi patronların hizmetine koşuyor. Milyonlarca işçi, ailesi, umurunda değil! FETÖ ile "devleti ele geçireceklerdi" diyerek mücadele ediyor. Buna karşı çıkıyor, çünkü kendisinin yaptığını, yakın çevresiyle birlikte kendisi dışında hiç kimsenin yapmasını, "devleti ele geçirmesini" istemiyor.

Bugün Erdoğan'ın söylediği, istediği, yaptığı her şey doğru, kanunlara uygun; onun karşı çıktığı her şey yıkıcı, terör. En büyük işyerlerindeki sendikalı işçiler, grevle veya başka bir mücadeleyle ücretlerini, haklarını koruyamayıp artıramadığında sadece kendileri etkilenmiyor. Daha küçük işyerlerindeki işçiler, çok daha zor duruma düşüyor.

Patronlar organize çalışıyor: Ücret artışını, hakları, yukarıdan aşağıya mümkün olduğu kadar aza indirmek için tetikteler. Arkalarında hükümetiyle, devletiyle, kanunlarıyla, polisi, mahkemeleriyle, koca bir düzen var! Patronların düzenlerinden güç alarak kendilerini güçlü hissetmesi, aslında boş. Çünkü bu düzen her gün milyonlarca işçinin çalışması, çabası sayesinde ayakta duruyor, işliyor.

15 Temmuz'da on binlerce insan, bunu çok iyi gösterdi. İktidarlarını korumak söz konusu olanca kitlelerin ölümüne mücadelesini göklere çıkaranlar, işçinin çıkarları, hakkı, ücreti söz konusu olduğunda tam aksine davranıyor. İşte Erdoğan'ın, iktidarının, düzenin gerçekleri budur! (01.08.17)

Emekçinin Gündemi

CHP'li işçiler “hak” mücadelesinde!

Şişli Belediyesinde temizlik hizmetleri için ihale yenilendi. Belediye yönetimi, Şişli Belediyesine ait Kent-Yol şirketinin ihaleye girmesine izin vermedi, ihaleyi başka bir ortaklık aldı. On yıldır bu şirkette ve DİSK/Genel-İş'te örgütlü olarak çalışan işçiler, ihalenin iptal edilmesini ve Kent-Yol bünyesinde çalışmaya devam etmek istiyor.

İşçilerin, iş bırakma, çöp toplamama, yönetim önünde protesto mücadelesi sonucu Belediye Başkanı ve CHP yönetimi, Genel-İş Sendikasıyla toplantılar yapıyor.

AKP'den “adalet” dileyen CHP'li yöneticiler, işçilere karşı hiç de “adil” değildi. Sabah 7'den itibaren iş bırakan işçilere önce belediyenin özel güvenliği, sonra çağrılan çevik kuvvet ve TOMA engel oldu. İşçiler; “Hak, hukuk, adalet”, “İş, ekmek, adalet”, “İşçiyiz, adalet istiyoruz” sloganlarıyla görüşmelerin sonucunu bekledi.

Kent-Yol'da bini aşkın işçi çalışıyor. Bu işyeri DİSK'e bağlı Genel-İş'in en büyük işyeri. Yani Kılıçdaroğlu'nun yürüyüşüne hevesle destek veren sendika için de önemli.

İşçiler sendikasılaşmayı ve bu yolla yaşanacak hak kayıplarını çok iyi biliyor. Çünkü Kent-Yol'da 2007 yılında, Sarıgül dönemindeki sendikalaşma mücadelesi çok çetin olmuştu. Sarıgül her ihale döneminde başka şirketi sokma girişiminde bulundu ama işçiler geçit vermedi. Onun yerine gelen de aynısını yapıyor.

10 yıldır çalışan bir işçi; “Belediyede para olmadığı gerekçesiyle burayı taşeronla

devretmek istiyorlar. Bütün haklarımızı elimizden almak istiyorlar” dedi. 8 yıllık başka bir işçi; “Bugünden itibaren ekmeğimizi aşımızı elimizden almaya çalışıyorlar. Vermemek için mücadele etmeye devam edeceğiz. Hepimiz sendikalı olduğumuz için, sendikasız olanı tercih ediyorlar, işçiler haklarını alamazın diye. Korktukları için bunu yapıyorlar” dedi. Bir başkası; “Ankara'dan adalet yürüyüşü yapanlar bugün adaletsizliği kendileri yapıyor.

İşçiyi kapının önüne siz koyuyorsunuz.”

İşçilerin protestosu arasında yapılan ihaleyi, Marmara Temizlik İnşaat AŞ, Burç Yapı Temizlik İnşaat AŞ ve Doğan Sosyal Hizmetler ortaklığı kazandı. Bu durum, şirketlerin yetersizliğini de gösteriyor. Belediye başkanı ise işçileri yatıştırmak için Kent-Yol'un gitmeyeceğini, alt taşeron olacağını, işçilerin kaybı olmayacağını ve sendikanın işçiyi yanılttığını duyurdu. Elbette tek başına bütün işi yapabilen Kent-Yol'un, neden yetersiz şirketlerin alt taşeronu olacağını söylemiyor.

Kent-Yol işçisi, benzer süreçlerden geçti ve her seferinde hakkını korudu. Bu sefer de işçilerin, haklı mücadelelerinde başarılı olacaklarına güvenimiz var.

Öte yandan sadece Şişli'de değil, başka yerlerde de belediye işçileri CHP'li patronlardan çekiyor.

CHP'li Avcılar Belediyesinde çalışan 400 Fen İşleri Müdürlüğü ve 120 Park Bahçeler Müdürlüğü işçisi üç aylık maaşlarını alamadıkları için 6 gün iş bıraktı. Belediyenin Çarşamba ve Cuma günleri işçilerin alacaklarının ödeneceği sözü üzerine işçiler, işbaşı yaptı.

CHP'li İzmir Büyükşehir Belediyesine ait İZDENİZ

Şirketi'nde örgütlü Türkiye Denizciler Sendikası ile belediye arasında süren ve 250 işçiyi kapsayan TİS görüşmelerinin tıkanması nedeniyle grev başladı. 12 Temmuz'da başlayan grev İzmir'de deniz yolu ulaşımı tamamen durdururken, feribotlar ve vapurların çalışmaması kent içi trafiğini olumsuz etkiliyor.

Sendika, İzmir Büyükşehir Belediyesine ait diğer şirketlerde biten TİS oranı olan %15 zam talep ederken, Büyükşehir ise deniz personeline, gelir vergisi muafiyetinden doğacak hakkın ödenmeye başlayacağı gerekçesiyle %0, iskele personeline ise %9,5 zam önerdi.

Grevdeki İZDENİZ işçileri, kentte kurdukları stantlarla, bir yandan İzmirli'lere greve çıkma sebeplerini anlatıyor diğer yandan imza topluyor. İZDENİZ işçileri, iki günde topladıkları 25 bin imzayı CHP Genel Merkezine gönderecek.

Ancak, belediye işçileri başka işyerlerinde de CHP'li olsun olmasın tüm patronların işçi düşmanı uygulamalarını hep yaşıyor. (30.07.17)

“Dindar ve kindar nesil” için bir ileri iki geri!

Milli Eğitim Bakanlığı, ilk ve ortaöğretim derslerinin içeriğini (müfredat) değiştiriyor. Bugünkü değişiklik dahil eğitimdeki düzenlemelerin önemli bir kısmı, Avrupa Birliği ile yapılan görüşmelerde varılan uzlaşmaya bağlı olarak, Avrupa Birliği'nin yöntem, içerik ve para desteğiyle yapılıyor.

Elbette hükümet, işine gelen bazı değişiklikleri yapıyor, bazılarını yapmıyor, bazılarını erteliyor, bazısını da uyguluyor.

Bu nedenle yeni müfredatı okuyan, hazırlık aşamasına katılan, neredeyse her görüşten herkes, ortak bir şekilde “olumlu” ve “olumsuz” yönler olduğunu söylüyor.

Bakanlık, öğretmenlerden binlerce görüş raporu alındığını söylüyor. Ancak bu raporların çoğu, taslak açıklanmadan yazıldı;

öğretmenler, açıklanmayan müfredatı inceledi! Zaten raporların çoğunda sadece bu yazıyor.

Medyada, en çok “Atatürkçülük” ve “evrim” konularının kırılması, “cihat” konusunun eklenmesi gündeme getirildi. Bir AKP'li milletvekili, “Cihat İslam'ın en öncelikli unsurudur... Osmanlı padişahlarına baktığımızda neredeyse tamamı cihadı bırakmamak için hacca bile gitmemiştir. Bakanlığımız çok isabetli bir karar vermiş... Cihat bilmeyen çocuğa matematik öğretmenin faydası yok” dedi.

Eğitimi Kuran kursu zanneden vekilin söylediğinin ötesinde Erdoğan, “dindar ve kindar” bir nesil yetiştirmek istediklerini haykırmıştı.

Milli Eğitim'de her zaman Kemalistler ve daha militan MHP'li çevreler hakimdi. Son on yılda, okullardan yükselen FETÖ'cüler, torpil ve kayırma ile buralara yerleşti. Hem de en önemli karar alma koltuklarına. Böylece eğitim müfredatı ve uygulaması FETÖ'cüleştirildi. Şimdi hükümet, bunu değiştirmek istiyor. Akılcı, bilimsel, özgürlükçü bir eğitim hedefi yok.

Üstelik öğretmenler dini gerici, cinsiyetçi ve milliyetçiler; hurafe, fal ve geçim derdindeler. Şimdi bunlara işten atılma korkusu eklendi. En iyi müfredat yazılsa da bu öğretmenler, ancak kendi bildiklerini anlatıyor.

12 milyonu aşkın gencin ve ailelerinin geleceği yeni müfredata değil, kendi kaderlerini kendi ellerine almalarına bağlı. (27.07.17)

Kamuda göstermelik pazarlık

Kamuda çalışan 3 milyona yakın memuru ve sözleşmeli çalışanı ilgilendiren toplu sözleşme tiyatrosu başladı.

Görüşmelerde en etkili olan Memur-Sen maaş zammı yönünden üç seçenek sundu. Tekliflerin en düşüğünde 2018 yılı için en düşük maaş 2.804 (%38.5 zam) en yüksekinde ise 2.886 (%41.59 zam) lira isteniyor. Memur-Sen, cuma namazı izni alarak, gönüllerde taht kurmuştu. Bu sefer de helal gıda, haç izni, dini bayram ikramiyesi istiyor. En ilginç talebi, üyelerden kesilip sonra devlet tarafından geri ödenen sendika aidatının, 77 liradan 102 liraya çıkarılarak, Memur-Sen ve

Kamu-Sen üyelerine 204 lira olarak geri ödenmesi.

Kamu-Sen ise 2018 yılı için ortalama maaşın 3.898 lira olup (%10+10), 2019'da 4.863 (%8+8) liraya çıkarılmasını önerdi.

Artık en küçük sendika olan KESK en düşük maaşın, 3.450 lira olmasını istedi. KESK'in taleplerinin önemli bir kısmı, diğer sendikaların hiç bahsetmediği, OHAL, KHK, işten atmalar, işe alınma ölçütleri ve çalışma koşullarına ilişkin sorunlar.

Tüm sendikalar, 4/C, 4/B gibi sözleşmeli çalışanların kadroya alınmasını talep ediyor.

Sendikaların zam talepleri, asgari ücret ve işçi

ücretlerine bakıldığında yüksek görünüyor. Ancak yükselen enflasyon karşısında yeterli değil.

Ancak bugün kamu emekçilerinin en önemli sorunu maaşları değil OHAL uygulamalarının kısıtlama ve dayatmaları. KHK'lar nedeniyle iş güvencesi, işe alınma şartları, sözleşmeli çalışma sorunları öne geçmiş durumda. Görüşmelere başkanlık edecek olan ilk iki sendika, bu uygulamaları destekliyor. Tıpkı geçmişte FETÖ'yü destekledikleri gibi.

Sözleşme, Ağustos sonunda yani tatil döneminde bitecek. Sendika ve hükümet bürokratları, her zamanki gibi istediği kararı alacak. (29.07.17)

Siyasetin Gündemi

CHP iktidara hazırlanıyor; emekçiler tuzığa çekiliyor

“Adalet” yürüyüşünü Maltepe mitingiyle bitiren Kılıçdaroğlu, mitingde, daha sonra parti toplantısında genişleterek anlattığı on maddelik bir program açıkladı. Ardından da “Siyasal partileri, toplumun farklı kesimlerini, sivil toplum örgütlerini ve bütün yurttaşları, bildirin hedeflerini sahiplenmeye ve hayata geçirmek için mücadeleye çağırıyoruz” dedi.

On madde özetle şöyle:

- *15 Temmuz'un siyasi ayağının ortaya çıkarılması,
- *Yasama, yürütme ve yarı gücünü tek kişide topladığı için OHAL'in kaldırılması,
- *Yargı bağımsızlığı, tarafsızlığı, adil yargılanma hakkı,
- *OHAL mağduriyetlerinin giderilmesi,
- *Örgütle ilişkisi olmayanların görevlerine iadesi, tutuklu vekillerin serbest bırakılması,
- *Gazetecilerin serbest bırakılması; medya, düşünceyi ifade etme özgürlüğü,
- *Gayrimeşru, “mühürsüz seçim” anayasasının uygulanmaması,
- *Kamuda liyakat, eğitimde laiklik,
- *İşsizlik, yoksulluk, insanca yaşam ücretinden yoksunluk, örgütsüzlük, ayrımcılık, terör gibi toplumsal adaletsizliklerin giderilmesi, toplumsal barışımızı bozan tüm antidemokratik uygulamalara eşit yurttaşlık temelinde son verilmesi,
- *Saldırgan dış politikadan, Türkiye coğrafyasındaki tüm halklara, tüm kimliklere kardeşçe, adilane yaklaşan, barışçıl ve uluslararası hukuka saygılı bir dış politikaya dönülmesi.

Bu talep listesi, bugün toplumda tartışma konusu olan her şeyi kapsıyor ve belki de nüfusun çoğunluğunun desteğini alabilir. Ancak CHP açısından esas sorun, taleplerinin ya da siyasetinin doğru olması veya benimsenmesi değil! Esas sorun bunları nasıl gerçekleştireceği! CHP, siyasetini uygulayabilecek, güvenilir bir güç olarak görülmüyor.

Adalet yürüyüşü, hiç olmazsa Kılıçdaroğlu özelinde, bunun aksi bir gösteri oldu. CHP olmasa bile Kılıçdaroğlu, “söylediğini yapan” bir lidere dönüştü.

AKP iktidarı ve Erdoğan, tüm çabalarına rağmen, gittikçe daha hızlı yıpranıyor. Ortadoğu'daki savaşlar, Avrupa Birliği çerçevesindeki sorunlar, büyük emperyalist güçlerle süren zıtlıklar, komşu ülkelerle sürtüşmeler ve hepsini tetikleyen ekonomik sorunlar, AKP'yi aşıyor. Erdoğan, kıdem tazminatının kaldırılmasını, grev yasaklarını, sorunsuz bağladığı sözleşmeleri, karşılıksız ve geri ödemesiz dağıttığı kredi ve teşvikleri, vergi ve borç aflarını ve işçi sınıfı üstündeki mutlak otoritesini gündemde tutarak patronların gönlünde yerini koruyor. Ancak nereye kadar?

Patronlar, komşu ülkelerde ve daha ötedekilerde yaşananlardan; büyük yürüyüşler, kitlesel protestolar, siyasi partilerin yıpranışı, yolsuzlukların ortaya dökülüşü gibi olaylardan ders çıkarıyor, tedbir alıyor. İşte bu çerçevede CHP, olası bir durumda iktidara gelebilmek için hazırlık yapıyor.

Bunun gerçekleşmesi için CHP'nin kendi tabanı dışındaki kesimleri de etrafında, hatta liderliğinde toplaması zorunlu. Böyle bir şey hem CHP'nin iktidara gelebilmesi için hem de CHP'nin burjuvazinin işine yaraması için gerekli.

MHP'nin ikiye bölündüğü, HDP'nin eridiği bir ortamda, meclisin bugünden çok daha parçalı olması, burjuvazi için hiç anlamlı değil. Tıpkı AKP iktidarları gibi meclise hakim, toplumsal desteği geniş, güçlü hükümet kurma ihtimali olursa patronlar CHP'yi destekler. CHP, güçlü bir iktidar kurabilirse kendini destekleyen patronların taleplerini karşılayabileceği gibi kitleleri, özellikle emekçileri, onlara sahte ümit vererek denetim altında tutabilir.

Bu nedenlerle, tıpkı “Adalet” yürüyüşünde olduğu gibi hiçbir siyasi kesimin, kendi adını, görüşünü, ifade etmesine izin verilmiyor. Herkes CHP'nin ardında sıraya sokulup, CHP tüm muhalefetin tek örgütü haline dönüştürülüyor. Sol örgütler bile “başka bir şey yapmak mümkün değil” gerekçesiyle CHP'nin ardına dizildi.

Bu siyaset emekçiler için tam bir tuzak. CHP, emekçilerin sorunlarını ifade eden, yönetiminde, kararlarında, uygulamalarında emekçilerin etkili olduğu bir parti değil.

Emekçiler, bir dönem “kimsesizlerin kimsesi” olduğunu iddia eden Erdoğan gibi yeni bir sözcüye, vaatçiyeye değil, kendi güçlerine güvenmeli.

Kıbrıs sorunu yine beklemeye alındı...

İsviçre’de yapılan Kıbrıs çözüm görüşmeleri yine anlaşma olmadan bitti! Rum ve Yunan medyası Türk tarafını ve Türk medyası da karşı tarafı suçluyor.

Kıbrıs’taki Rum ve Türk kitlelerini ilgilendiren sorun kendi aralarında görüşülüp iki tarafın kitlelerinin çıkarlarını gözeten bir şekilde çözülmeli! Ancak işin içine başta İngiltere, Avrupa Birliği ve ABD emperyalizmi olmak üzere büyük güçler, Türkiye ve Yunanistan dahil ediliyor.

1950’te başlayıp 1963, 1974’te ve 2003’te ortaya koyulan çözümler, batmayan askeri üs olan Kıbrıs’ta, büyük güçler tarafından, kendi çıkarları için kullanıyor. Bedelini, Kıbrıs

kitleleri ödüyor. Adaya “barış ve huzur” getirip kendileri huzursuz mu olsunlar!

Şimdiye kadar yapılan bütün anlaşmalar, aslında “ayarlar” temel olarak emperyalist güçlerin çıkarları ekseninde oldu. 1960’ta Rum lider Makarios, Seyşel adalarında sürgündeydi ve bir gün bir güç onu sürgünden alıp cumhurbaşkanı yaptı. 1974’te bir güç Kıbrıs’ı ikiye böldü. Kapılar kesinlikle açılmaz denen bir ortamda, 23 Nisan 2003 sabahı insanlar uyandığında sınır kapıları açıldı. Hatta o zaman KKTC Başkanı olan Derviş Eroğlu, rivayet edilir ki... bunu 23 Nisan sabahı öğrenmiş! Bu

olayın nasıl gerçekleştiği hala açıklığa kavuşmuş değil.

Bilindiği gibi Kıbrıs’ta şimdiki esas sorun Doğu Akdeniz’deki doğalgaz ve petrolün paylaşılma kavgası. Kavganın nedeni, esas olarak ABD, İngiliz ve Avrupa Birliği emperyalist güçleri yani büyük petrol şirketleri arasındaki paylaşım anlaşmazlığı.

Yapılan görüşmeler ve medya tantanası sadece şovdan ibaret. Bu nedenle yine bir sabah, Kıbrıs halkının haberi olmadan, yeni bir “ayar” yapılırsa hiç şaşmamak gerek! Elbette bu ayar kesinlikle Rum ve Türk kitlelerinin çıkarlarına olmayacak. (28.07.2017)

Türkiye ve Alman hükümetleri arasındaki gerginlik

AKP iktidarı, anayasa değişikliği referandumunda, Almanya’daki Türk vatandaşlarının oylarını alıp tehlikeye girmiş “evet” oylarını garantilemek için Türkiye’de yaptığı gibi keyfi davranmak istedi. Alman hükümeti de kendi çıkarlarını savunarak, Erdoğan’ın keyfi uygulamalarına, istediği gibi kampanya yürütmesine izin vermedi.

Böylece başlayan gerginlik giderek tırmandı ve Erdoğan Merkel’i Nazilikle suçlamaya kadar gitti.

Bilindiği gibi Almanya Türkiye’nin en büyük ekonomik ortağı. İhracat ve ithalat en fazla Almanya ile yapılıyor. İşte böyle bir ortamda AKP hükümeti, Türkiye’deki DAIMLER, BSF gibi en büyüklerin de olduğu Alman şirketlerinin “kulağını çekmek” için bir liste oluşturup yaptırımlara karar vermiş. Ancak “ey Almanya, Nazi Almanya’sı”

gibi medya şovu yapmak başka bir şey, bilek güreşine tutuşmak başka bir şey!

Türkiye’nin böyle bir kavgaya tutuşması durumunda, Almanya ekonomisi etkilenir ama Türkiye ekonomisi için çok daha feci olur. Türkiye’deki patronlar çok daha büyük kayıplara uğrar.

İşte bu somut nedenden dolayı AKP hükümeti, “tükürdüğünü yalayıp” geri adım atmak zorunda kaldı. “İletişim hatası” gibi bahanelerle böyle bir durumun söz konusu olmadığını anlatmaya çalıştı. Başbakan, en büyük Alman şirketlerin yöneticileriyle buluştu, onlara güvenceler verdi.

Elbette patronlar da bu fırsatı kullanıp kendi taleplerini söylediler. OHAL nedeniyle şirketlere el konmasından çekindiklerini söyleyip,

mallarının, paralarının ve işlerinin garantisini istediler.

AKP hükümetinin hem Almanya hem genel olarak Avrupa Birliği ile olan çelişmelerini ve çıkar kavgalarını “mazlum bir ülkenin” emperyalist güçler tarafından “ezilmesi ve sömürülmesi” olarak yorumlayan bazı “sol çevreler” AKP hükümeti saflarında yer alıp onu destekliyor.

Elbette hem Alman hem Avrupa Birliği emperyalist güçlerine karşı çıkmak gerekiyor ama bu AKP’nin patronlar hükümetini destekleyerek olamaz. Siyasetçiler çıkar kavgası veriyor ama “ekonomik ilişkiler etkilenmez” diyerek, patronlarının kârına dokunmayacakları söylüyorlar. Bizim içinse Türkiye ve Alman emekçileri kardeştir ve çıkarları ortaktır. (28.07.2107)

Uluslararası Gündem

Irak

Musul geri alındı ama kitleler hala bedel ödüyor

Irak Başbakanı Haydar El Abadi 9 Temmuz'da alelacele yaptığı bir açıklama ile Haziran 2014'ten beri DEAŞ milislerinin elinde bulunan Musul'un geri alındığını duyurdu. Ancak Dicle Nehri boyundaki Meydan Mahallesi cihatçıların elinde ve ABD savaş uçakları burayı bombalamaya devam ediyor. Irak'ın ikinci büyük kenti olan Musul'un nüfusu 2 milyondur, şimdi kent adeta harabeye döndü.

8 ay önce başlayan Musul savaşı sonunda 860 bin kişi bombalamalar ve DEAŞ milislerinin teröründen kurtulmak için kenti terk etti. Şimdi 200 bin kişi geri geldi, çoğu kentin doğusuna yerleşti. Binlerce kadın, erkek ve çocuk, ABD'nin öncülüğündeki koalisyon askeri güçlerinin bombardımanları sonucu öldü.

Irak'taki kitleler için bu "zafer" acıların sonu anlamına gelmiyor. Onlar, ülkenin 2003'de ABD tarafından işgal edilmesinden bu yana, hem savaşın hem de farklı milis güçlerin, ülkenin belirli bölgelerini hakimiyetleri ve denetimleri altına almak için verdiği silahlı çatışmaların bedelini ödüyor. ABD ve İngiliz ordusu, 8 yıl süren savaş ve işgalinin sonucu olarak ülkede, DEAŞ dahil, bir sürü silahlı milisin oluşumuna yol açtı.

Koalisyon askeri güçlerini yöneten ve Bağdat'taki merkezinde bulunan ABD generalinin yaptığı bir açıklama ve itirafa göre DEAŞ'ın milis güçleri, Irak'ın farklı

bölgelerinde ve Rakka dahil Suriye'de daha farklı bölgelerde askeri varlığını sürdürebilecek konumda. Sonuçta DEAŞ tamamen yenilgiye uğrasa da bu ne milis güçlerinin varlığına ne de bölgenin Şii, Sünni ve Kürt bölgeleri olarak bölünmüşlüğüne son verecek.

Musul'da DEAŞ'a karşı mücadelede oluşan birlik görüntüsüne rağmen Irak hükümeti ve Türkiye ile İran ve

operasyonlara katılmasına karşı çıktı.

Ancak Kürtler, kendilerine ait olduğunu söyledikleri bölgelere, özellikle de Bağdat ile paylaşmadıkları çok zengin petrol yataklarına sahip olan Kerkük bölgesine, fiilen askeri bakımdan hakim konumunda. Irak Kürdistanı yöneticileri, yıllardan beri iddia ettikleri bağımsızlığı resmileştirmek için 25 Eylül'de bir referandum yapmaya karar verdiler.

Türkiye ise bölgedeki Sünni halkı koruma iddiasıyla DEAŞ'a karşı harekate katılmak istemişti. Aslında Türkiye'nin esas derdi, bölgede bağımsız bir Kürt devletini engellemek. Çünkü Suriyeli Kürtler de bunu

örnek alarak aynısını isteyecek. Türkiye aynı zamanda İran'ın, Irak'ta maddi destek verdiği Şii milisler ve özel askeri güçleri olan Devrim Muhafızları sayesinde güçlenmesini engellemek istiyor.

Aslında yıllardan beri büyük güçler, Irak üzerinden müdahale edip, bölgedeki güçleri kullanıp, buradaki etki alanlarını büyütme çalışıp belirleyici güç olmayı hedefliyorlar.

Bölgede yaratılan mevcut durum, farklı emperyalist güçlerin yaptığı müdahalelerin sonucu. Emperyalist güçler hiçbir zaman barbarlığa karşı savaşmıyor, kargaşayı bitirmiyor. Tam aksine barbarlık ve yıkım şartlarını yaratıp büyütüyorlar.

LO (14.07.2017)

Irak Kürtleri gibi desteklenen rakip milisler arasındaki rekabet devam ediyor. Üstelik her silahlı güç, muazzam petrol kaynaklarına sahip bu bölgede en iyi konumu elde etmek istiyor.

Irak Özerk Kürt Bölgesi Başbakanı Nehçivan Barzani 2016 Ekiminde şöyle bir açıklama yapmıştı: "Musul kurtarılır kurtarılmaz, müttefiklerimizle Bağdat'ta bir araya gelip bağımsızlığımızı gündeme getireceğiz." Kürt askeri birliği Peşmerge, Musul askeri hareketinin ilk safhasına katılıp bu bölgenin 2005 yılından beri Irak Kürdistanı'nın bir parçası olduğunu belirtti. Irak merkezi hükümeti Peşmergelerin sonraki aşamalarda askeri

İngiltere:

Güçsüz, istikrarsız May Brexit'e hücum ederken, işçi sınıfı yaklaşan muharebeye hazırlanmalı

8 Haziran seçimini Theresa May kazandı, fakat zafer çok pahalıya mal oldu. Şimdi May hükümeti hiç olmadığı kadar zayıf ve istikrarsız. Erken seçim çağrısı yapmak siyasi bir kumardı ve May bu kumarda mağlup oldu.

Kamuoyu yoklamalarında Toriler'in İşçi Partisi'ne sağladığı 20 puanlık üstünlüğe güvenerek hedeflediği çoğunluk yerine, May, Avam Kamarası'ndaki mutlak üstünlüğünü kaybetti. "Sert" Brexit bir yana, Brexit için bile sahip olmadığı tam yetkiyi almak isterken, kibirli ve milliyetçi çizgisine karşı oy vermek isteyen seçmene bir fırsat verdi, beklediğinden çok fazla insan bu fırsatı kullandı. Partisinin rakip fraksiyonlarına siyasi bir zafer sunarak keskin nişancıları yok etmek yerine, kendisine daha da fazla saldırımları için onlara mühimmat dağıttı!

Aslında, bazı açılardan, bu seçimlerde May'in kazanması onu yenilmesinden daha kötü bir pozisyona sokabilirdi. Çünkü yenilginin ardından, hiç değilse, Brexit sürecinin, gün geçtikçe daha ağır olacak gibi görünen siyasi yükünü kaldırması gerekmeyecekti.

Panik Siyaseti

Bu nedenlerle, 8 Haziran'dan beri May, beklenmedik olduğu anlaşılan birtakım olaylara panik içinde tepki verdi. Ancak karşılaştığı acil sorunları çözmek için ortaya koyduğu çaresiz girişimlerle, hem uzun hem de kısa vadede kendi başına daha çok çorap örmeyi başardı.

Örneğin, seçimlerin hemen ertesinde, içinde kendi bakanlarının da bulunduğu "sert" Brexit yanlısı Tory'ler, May'in gidici olduğu inancı ile, doğrudan lider değişimi talep etmeksizin ona şiddetli saldırılar yaptılar. May'in cevabı, kabinenin küçük çaplı ve hızlı bir değişimi oldu. Sert Brexit yanlıları tarafından partinin kötü seçim sonuçları için suçlanan bazı şahsi danışmalarını kovdu. Yatıştırıcı bir jest olarak da, önplandaki birkaç sert Brexit'çiyi kabineye aldı.

Böylece, Çıkış kampanyasının eski liderlerinden olan ve Brexit referandumunun hemen ardındaki liderlik savaşında May'le rekabet eden Michael Gove, Çevre Bakanı oluverdi. Küresel ısınmayı ciddiye almadığı bilindiği için STK'ler durumu öfkeyle karşıladılar.

İşçi Sınıfı ve Brexit Tehdidi

Devrimci komünistler olarak bizim sorunumuz, meselelerin işçi sınıfı üzerindeki etkisinin ne olacağı. Brexit'in nihai biçiminin ne olacağını, ne kadar süreceğini bilemeyiz. Ancak sermaye sınıfı ve onun devletinin, durumdan faydalanmak için her yolu deneyeceğini biliyoruz, bu yollar işçi sınıfı üzerindeki sömürüyü daha da artırmaktan geçse bile.

May'in, İngiltere'deki AB vatandaşları hakkında yapmaya cesaret ettiği sözde "adil ve ciddi" öneriler, işçi sınıfının kendini neyle mücadele etmeye hazırlaması gerektiğine dair bir işaret.

Zira, hangi açıdan bakılırsa bakılsın, bu öneriler, yıllardır İngiltere'de çalışan ve yaşayan AB vatandaşlarını, korkunç bir

unvan olan ikinci vatandaşlığa indirecek, diğer herkesten farklı bir kimlik taşımaları gerekecek. Tabii ki hükümetin gizli eğilimi, bu Büyük Birader siyasetini diğer herkese de yaymak olabilir; bu durum, İçişleri Bakanı olduğu sırada May'in sahip olduğu kontrol-delisi eğilimlerle de örtüşecektir.

Bu noktada hatırlamakta yarar var: (Eski başbakan) Cameron, Brexit referandumundan önce, Avrupalı işçilerin refah haklarını kısıtlamak için pazarlıklar yaparken, bakanları bu kısıtlamaların herkese uygulanmasını tahayyül ediyorlardı. Mesela, sosyal yardım olanaklarına erişim için belli bir süre boyunca çalışmış olma koşulu bir ihtimal haline gelmişti, ki bu durum, genç işsizliği de düşünülürse, genç işçileri çok etkileyecekti. Her durumda, İngiliz işçilerin kendi haklarını koruyabilmesi için en iyi yol, AB'li işçilerin haklarını korumalarına destek olmalarıdır. İngiltere'deki işçiler arasında, özellikle büyük tesislerde 3 milyon AB vatandaşının bulunduğu göz önünde bulundurulursa, kapitalist sömürücülere karşı işçi sınıfının birliğini korumanın en iyi ve tek yolu bu.

Eğer patronlar, işçilerin bir bölümünün haklarını, diğer bölümlerin direnişiyle karşılaşmadan gasp edebilirse, sadece o işçilerle sınırlı kalmayacaklardır. Bedeli ne olursa olsun birliği bozmamak, işçilerin her zaman çıkarınadır.

(Class Struggle, 2017 Yaz sayısından kısaltılmıştır)

ABD

Trump'la ya da Trump'sız Daha büyük saldırılarla karşı karşıyayız

Trump yönetimi çok sayıda soruşturmaya maruz kalabilir. Trump'ın kendi Adalet Bakanlığı tarafından atanmış bir özel savcı, bizzat Trump'ı sorgulayabilir. ABD haber medyası, Trump'ın Twitter'da ettiği her boş lakırdıya kafayı takabilir. Cumhuriyetçilerin hakim olduğu Kongre'nin, güya "sağlık hizmetleri düzenlemesi" kisvesi altında (vergi kaçırmaları, altyapı skandallarını ve türlü kapitalist dolapları koyalım bir kenara) trilyonlarca dolar verginin en

büyük şirketlere aktarılmasını sağlayacak "reformları" yapmayı becerememesi, yani Washington'ın "siyasi açmazları", üst düzey şirket yöneticileri tarafından yerilebilir.

Ancak gerçek dünyada, ABD hükümetinin ve devasa devlet aygıtının çarkları dönmeye devam ediyor.

Haziran'ın ortasında, Savunma Bakanı Jim Mattis Kongre'ye, Trump'ın teşviki üzerine Pentagon'un Afganistan'a binlerce askeri

birlik daha göndermek için bir plan geliştirmekte olduğunu ifade etti. Afganistan'daki savaşın 16 yıldan uzun sürdüğüne, ABD tarihindeki en uzun savaş olduğuna aldırmayın. Orada zaten 10 bin ABD birliğinin yanı sıra on binlerce de paralı askerin, ABD müttefiklerinin yerleşik olduğuna, devriye gezdiklerine, bombaladıklarına, bölgeyi taradıklarına, bu aşırı yoksul ve savaştan tahrip olmuş ülkeyi kül ettiklerine aldırmayın. ABD'nin siyaset üreticilerine bu yetmez.

ABD'nin emperyalist düzenini, yani petrol şirketlerinin, banka ve askeri şirketlerin karını, servetini, hakimiyetini sürdürmek söz konusu olunca, çiftçiler, köylüler ve Afganistanlı yoksulların ödeyemeyeceği bedel yoktur.

Bu savaş, ABD ordusunun Suriye, Irak, Yemen, Somali gibi ülkelerdeki savaşlarından yalnızca biri. Rusların ABD seçimlerine müdahale etmesine kızarken bile, ABD ordusu ile CIA, Rusya'nın kıyısındaki Ukrayna ve Kırım'da süren savaşları beslemeye devam ediyor. Bu savaşların bedelini elbette ABD işçi sınıfı ödüyor. ABD'nin hakim sınıfının, çatışıp ölmeye, yahut ruhen ve bedenen mahvolmuş halde dönmeye mahkum ettikleri, bizim oğullarımız ve kızlarımızdır. Mermilerden bombalara, füzelere kadar her şey de işçi sınıfının vergileri ile karşılanmaktadır.

Bu sırada, yurtda da çalışan halkın hayati ihtiyaçlarına ayrılan bütçede daha fazla kesinti bekleniyor. Trump'ın Mayıs başında ortaya çıkan ve seçim kampanyalarında uydurduğu tüm

“yoksulları ve zayıfları koruma” palavralarını küçük düşüren esas bütçe teklifi, hem Demokratlar hem de Cumhuriyetçiler tarafından, tüm sosyal programları hatta en küçük düzenleyici önlemleri bile yok ettiği gerekçesiyle muhalefetle karşılandı, evet. Ama bu demek değil ki nihai bütçe de aynı yolu tutmayacak. Bu demek değil ki eğitime, sağlığa, emekli maaşına, maluliyet ödemelerine ve altyapıya gitmesi gereken vergiler, sermaye sınıfının sözleşmeleriyle ve sübvansiyonlarıyla yutulmayacak, işçi sınıfının yaşam şartlarını daha da düşürmeyecek.

İnsanları bu gerilemeyi kabul etmeye zorlamak için, Trump yönetimi yurttaki baskıcı devlet aygıtını güçlendiriyor. Devlet, kâr odaklı özel şirketlere, hapisaneleri yönetmesi için para ödüyor, sistemin bir iş sunamadığı milyonlarca genci adeta istifliyor. Yegane “suçu” tüm belgelere sahip olmadan nefes almak olan milyonlarca

göçmene karşı baskıyı güçlendiriyor.

ABD'nin sermaye sınıfının en çok istediği şey, tüm ABD işçilerinin bu Trump melodramına kapılıp gitmesi. Ama bütün bunlar gerçekte ne anlama geliyor? Bunlar, bu ülkenin ve tüm dünyanın işçilerinin sırtına basa basa inşa edilmiş bir ekonomiyi ve ülkeyi hangi siyasetçinin temsil edeceğini seçmek için verilen bir savaştan başka bir şey değil.

Hayır. İşçiler açısından gerçek sorun, bizlere saldırmaktan asla vazgeçmeyen kapitalistlere ve onların devletine karşı kendi çıkarlarımızı savunmak amacıyla topyekün örgütlenmenin yollarını aramaktır. En tepede hangi siyasetçinin bulunacağı önemli değil, örgütlenmek halen, kendimizi savunmak için en iyi yol. Kendi güçlerimize sahibiz ve onları harekete geçirirsek, kendimizi savunmak ve onurlu bir toplum kurmak için ihtiyaç duyduğumuz tüm iktidara sahip olabiliriz. (Spark)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Genel seçimlerden sonra Cezayir -I

Cezayir'de 4 Mayıs'ta yapılan genel seçimler, iktidardaki iki partinin mutlak çoğunluğu almasını sağladı. Ulusal Kurtuluş Cephesi (FLN) 164 sandalyeyle birinci sırada yer alırken, Ulusal Demokratik Birlik (RDN) 97 sandalyeyle onu izledi. İki koalisyona bölünmüş İslami partilere gelince, Ennahda, İslami Yeniden Doğuş

Hareketi (MSP) ve Eskiden Hamas adıyla anılan Barış Toplumu Hareketi 15 ve 33 sandalye kazandı. Bunlara iktidara yakın Cezayir Umut

Birliği Partisi (TAJ) de eklenince İslamcılar toplam 67 sandalye almış oldu. Bu sonuç İslamcıların diğer Mağrip ülkelerindeki benzeri partilerin sonuçlarından oldukça uzak.

Hükümet seçmenleri harekete geçirmek için çaba harcamaktan kaçınmadı. Seçim kampanyasıyla Cezayirlileri, özellikle de gençleri seslerini

duyurmaya çağırıldı. İmamlar da harekete geçerek vaazlarında oy verme çağrısı yaptı. Seçmenlerin sadece %38,25'i oy kullandı, oy kullanmayanların sayısı bundan çok yüksek oldu. Adayların programları emekçiler ve geniş kitlelerin günlük sorun ve ihtiyaçlarından çok uzak olduğu için seçimi ilgisizce izledi.

Seçimler, bugün öldüğüne ilişkin söylentilerin sık sık dolaştığı, 80 yaşında hasta bir adam olan, hatta 2013 yılından beri kendini ifade edemeyen Abdulaziz Buteflika'nın 4. başkanlık döneminden sonra, 2014'ten beri ilk kez yapıldı. Buteflika, bu durumdayken bile, iktidara gelmesinden beri gelişip zenginleşen Cezayir burjuvazisine çok yardım etti. Ülkenin başında uzun süre tutunabilmeyi, kuşkusuz, kendisini izleyebilecek potansiyel adayların çatışmalarını, aralarındaki çelişkileri ve bunların yaratabileceği istikrarsızlığı engelleyerek sağladı.

Cezayir rejimi, Yemen, Suriye ve Libya gibi çok sayıda Arap ülkesinin kargaşa içine battığı, veya Tunus ve Mısır gibi büyük zorluklarla karşı karşıya kaldığı bu uluslararası ortamda, siyasi anlamda istikrarlı durumda. Buteflika'nın durumu yönetmeye uygun olmasa da, Kurtuluş Savaşı çıkışlı kökeninin damgasını içeren bir iktidarı ve istikrarı canlı tutuyor.

Ülke ekonomisi ve siyasi rejimi, hala Fransız sömürgeciliğine karşı savaşın sonunun, yani 1962 yılındaki sosyalist girişimin izlerini koruyor. Cezayir ulusal rejimi, önemli bir kamu sanayisinin yaratılması, petrol yataklarının ve üretiminin millileştirilmesiyle birlikte, ekonomik gelişmeye ilişkin tutku ve emellerini ortaya koyuyordu. Rejim, temel ihtiyaç

maddelerinin üretimine destek vererek, sağlık ve eğitimi ücretsiz yaparak, nüfusun yaşam düzeyini yükseltme, yaşam koşullarını iyileştirme yollarını arıyordu.

Bugün artık bu sayfa büyük oranda çevrilmiş durumda. 4 Mayıs seçimleri, petrol fiyatlarının düşmesi, aynı zamanda ekonominin özelleştirilmeye ve yabancı sermayeye açılma süreci tarafından damgalanan bir dönemde yapıldı. Bu evrimi hızlandırmak isteyen çok sayıda ve daha zengin burjuvazinin baskısı kendisini hissettiriyor.

Çıkarıcılık, ahlaksızca para kazanma hırsı ve yolsuzluk

Önemli sayıda patron aday oldu. Cezayir Umut Birliği'nden (TAJ) İslamcı Yeniden Doğu Hareketi'ne (MSP) kadar neredeyse bütün partilerin listelerinde varlardı. Hükümetteki Ulusal Kurtuluş Cephesi (FLN), Ulusal Demokratik Birlik (RDN) gibi büyük partiler de onları güzelce listelerine dahil ettiler. Böylece SIM gıda tarımcılığı grubunun sahibi Ezraimi, Condor adlı elektrikli ev aletleri grubunun patronu Benhamadi, ilki RDN'nin Blida'daki, ikincisi ise Bordj Bou Arreridj'deki listelerinin başlarında yer aldı.

FLN'in genel sekreterinin oğlu Djamel Ould Abbas, geçtiğimiz Mart ayında, üzerinde büyük miktarda nakit parayla tutuklandı. Ould Abbas, iş adamlarına seçmen listelerini sattığı için nüfuzunu kötüye kullanmakla suçlanıyor. Devlet aygıtındaki yerlere göz dikilmiş durumda. Bakanların ya da eski bakanların, üst düzey memurların ve yüksek rütbeli subayların da dahil olduğu, patlak veren büyüklü küçüklü çok sayıda skandalın da ortaya koyduğu

gibi, bu yerler hızla kişisel zenginleşme sağlıyor.

Kamuoyu önünde açıklama yapılmasına, kanunsuz işlerin mahkeme önüne çıkarılmasına rağmen, yolsuzluğa en fazla batmış olanlar bile durumlarından endişe duymuyor. Cezayir'in doğusuyla batısını bağlamak üzere inşa edilen otoyol skandalında da bu durum söz konusu. Eski Ulaştırma Bakanı Amar Ghoul, bu şantiyenin etrafında dönen 5 milyar dolarlık rüşvetin dörtte birini cebine indirmekle suçlandı.

Panama Belgeleri, Sanayi Bakanı Abdeslam Bouchouareb'in, Panama'da yerleşik bir şirkete sahip olduğunu, bu şirketin vergi kaçakçılığında ve çocuklarının gayrimenkullerinin elde edilmesinde mali kaynak olarak kullanıldığını ortaya koydu. Aynı Panama Belgeleri, eski Enerji Bakanı Chakib Khellil'in, ulusal petrol şirketi Sonatrach skandalındaki yerini de gösterdi. Khellil 1,5 milyar doları zimmetine geçirmekle ve yolsuzlukla suçlandı. Ancak hakkında çıkarılan uluslararası tutuklama kararı, usule aykırılık gerekçesiyle iptal edildi. Bu konuyu araştırıp rapor hazırlayan yargıç başka yere tayin edildi ve başsavcı da görevinden alındı.

Böylece ortaya çıkarılan yolsuzluklar, rejimin yüksek düzeyli görevlilerinin dokunulmazlıkla cezalandırılmamaları, gittikçe daha fazla zorluklarla karşı karşıya kalan kitlelerde iğrenme duygusunun oluşmasını sağlıyor ve bu duyguyu besliyor.

Petrol fiyatının düşüşü

Rejim, 2014 yılının sonlarında meydana gelen petrol fiyatlarındaki çöküşle, artık, son on yıl öncesinde sahip olduğu

mali rahatlığa sahip değil. Petrol fiyatı, 2014 Aralık ayından bu yana, varili 100 dolardan 50 dolara düşerek çöktü. Cezayir petrole en bağımlı 10 ülke arasında yer alıyor ve ihracatının %98'ini gaz, petrol ve bunların türevleri olan ürünler oluşturuyor. Batılı basın, üç yıldan beri düzenli olarak Cezayir'de kargaşanın genelleştiğini açıklıyor olsa da durum 1980'li yıllardakinden hala çok uzak. O dönemde, petrolün varil fiyatı 80 dolardan 20 dolara düşmüştü, devlet iflas sınırındaydı ve IMF'ye aşırı borçlanmıştı.

Ülkenin 2014 yılındaki döviz rezervinin ve petrol vergileri tarafından beslenen gelir düzenleme fonlarının miktarı 190 milyar dolar olarak tahmin ediliyordu. Ayrıca, İspanya ve İtalya gibi belli başlı müşterilerle imzalanan sözleşmelerin birçoğu, Cezayir'i kurlardaki oynaklığa, değişikliklere karşı daha az duyarlı kılan uzun vadeli sözleşmelerdi. Bu geniş oranlı manevra kabiliyeti, ülkenin Venezuela ile kıyaslanabilecek kadar feci bir duruma düşmemesini sağladı. Ancak bu kapasite giderek azalıyor. Gelir düzenleme fonu bitecek ve Cezayir'in uzun vadeli sözleşmelerini, daha elverişsiz ortamda yeniden müzakere etmesi gerekecek. Döviz rezervi, hala 100 milyar doların üzerinde görünse de azaldı.

Petrol ve gaz rezervi azalıyor, ancak Cezayir burjuvazisi elde ettiği payın korunmasını ve daha şimdiden çok büyük oranlara ulaşan payının azalmamasını istiyor. Burjuvazi gelişmeye, refaha kavuşmaya devam etmek istiyor ve ona göre faturayı, emekçilerin ve geniş kitlelerin ödemesi gerekiyor. Hükümet ve patronlar, petrol fiyatının düşüşünün

yarattığı endişeli havadan istifade ederek, emekçilerin kazandığı hakları yeniden gündeme getirip geriletmeyi istiyorlar.

Cezayir işveren örgütü, Şirket Yöneticileri Forumu'nun (CFE) sözcüsü Ali Haddad aracılığıyla "Devletin yaşam tarzını" kınadı. Patronlar, devletin sağlık ve eğitim konusunda eski ücretsiz uygulamaya geri dönmesini istiyordu. Yine patronlar, çok tüketilen ekmek, un, süt, yağ ve şeker gibi mallara verilen sübvansiyonların kesilmesini, sosyal konutların yapımının ve dağıtımının durdurulmasını istiyorlardı. Emekçilerin ve yoksulların protestoları kendini hissettirmeye başladığında, hükümet tarafından verilen tavizleri, kin ve nefretle, isyana prim vermek diye adlandırıyorlar. Patronlar ayrıca tembeller ve parazitler olarak nitelendirdikleri emekçilere karşı sertlik ve kemer sıkma politikaları uygulamayı vaaz ediyorlar.

(Sınıf Mücadelesi (Lutte de Classe) sayı 184, Mayıs-Haziran 2017)

Kitap... Kitap... Kitap...

“Fransa Nereye Gidiyor?”

“İşçi Sınıfı Araf'ta: Devrimin Kıyısında Fransa, Haziran 36”

H2O yayınevinin 2016'da çıkardığı “İşçi Sınıfı Araf'ta” kitabını her devrimci, her emekçi ve işçi sınıfından yana olan herkes mutlaka okumalı.

Yazın Yayıncılık, bu kitabı tamamlayan Troçki'nin makalelerini; “Fransa Nereye gidiyor?” adıyla bastı.

1936 Haziran, bulutsuz gökyüzünde kopan bir fırtına değildi. Aksine politik ve toplumsal gerilimin yükseldiği bir dönemde gerçekleşti. ABD’de patlayan 1929 ekonomik krizi, kapitalist ülkelerin tamamını etkilemişti.

Fransa’da 6 Şubat 1934’te Ulusal Meclis’in önünde aşırı sağcıların yaptığı gösteriye, işçi sınıfının bir hafta sonra verdiği yanıt, sol partilerin liderlerini, kitleliliği açısından şaşırtacaktı. Haziran 1936’ya götürecek olan sonraki iki yıl boyunca pek çok emare ortaya çıktı. Grev mücadelesi yeniden canlandı, sendikalarda örgütlenme arttı, seçmenler Sosyalist Parti ve Komünist Parti’ye kaydı.

Haziran 1936’ya özgünlük kazandıran, işçilerin öz güçlerine dayanarak kendi işyerlerini, yani kapitalist düzenin can damarlarını ele geçirmeleridir. Tüm ülkede üretim ve hayat tamamen durdu. Fiilen toplumun kalbi, işçi sınıfının eline geçmişti. Artık devrim sürecinin ilk adımları atılmıştı. İşçi sınıfı görevini yerine getirmişti.

Patronlar, sürecin durması için büyük mali ve sosyal tavizler vermek zorunda kalacaklarını biliyorlardı. Sendika bürokratları, reformist Sosyalist Parti ve Stalinci Komünist Parti’den

Fransa Nereye Gidiyor?
Lev Troçki

Fransa'daki Durum Üzerine Yazılar 1934-38

yardım istediler. İşçi sınıfının dostu olduğunu anlatan bu güçler, işçi sınıfına devrimci yolda önderlik edip tuzaktan kurtaracaklarına, kapitalist düzenin yedek lastiği oldu. Bu tuzak, işçi sınıfının fabrikaları boşaltmasıydı. Patronlar bedel

olarak, o güne kadar hiçbir ülkede olmayan, 2 hafta ücretli izin hakkı tanıdı, feci ekonomik krize rağmen ücretlere %30'lara varan zam yaptı.

Devrimci süreci durdurdular ancak ekonomik kriz durmadı ve kapitalist düzen tıkanan sistemine yeni bir çözüm buldu: Yeni bir barbarlık olan İkinci Dünya Savaşı.

Birkaç yıl Fransa'da yaşayan Troçki, işte bu ortamdaki Fransa'yı çok iyi tanıyordu ve siyasi durumla yakından ilgileniyordu. Troçki, Fransa'da 1934'te başlayan ve 1938 sonuna kadarki dönemin olayları üzerine, özellikle de Haziran 1936 fabrika işgalleri üzerine, çok değerli tahliller yaptı. Yani Fransa Nereye Gidiyor? kitabının esas önemi budur.

Makalelerinde Troçki tarafından savunulan görüş, Fransız toplumuna kendini dayatan siyasal sorunlara ilişkin nadir bulunan bir öngörüye sahip bir militanın görüşü. 1934'ten beri, asıl meselenin eğer proleter devrim galebe çalmaz ise iktidarın diktatörlük rejimine doğru evrilmesi meselesi olduğunu tekrar edip duran Troçki, yargılarının olgular tarafından teyit edildiğini görecekti.

Evet, işçi sınıfının Haziran 1936 Fransa deneyiminden çıkaracağı çok ders var: Yeni ihanetler yaşamak istemiyorsa kendi öz örgütlülüğünü yaratmalı ve onu denetlemeli.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 TL / 50 p - 1 Euro

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6 TL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 TL/ 5 Pound.